

Zondag 1 januari 2023, Nieuwjaarsdag

Lezingen: Numeri 6, 22-27; Gal 4, 4-7; Lucas 2, 16-21

Overweging

Vorige week stuurde een vriendin mij een foto van een kerstgroepje: Maria, Jezus en Jozef. Een kerstgroepje zoals er duizenden, misschien wel miljoenen op de wereld bestaan.

Als kind dacht ik, dat Jezus, Maria en Jozef mensen waren, die eruit zien zoals wij hier in Noord West Europa: bleke huid en amandelvormige ogen, totdat ik een boekje kreeg, dat door een missionaris was geschreven en van plaatjes was voorzien. Het kerstverhaal voor Aziatische kinderen opgeschreven. En er ging bijna letterlijk een wereld voor me open, toen ik zag dat Maria, Jezus en Jozef Aziatische gelaatskenmerken hadden.

En net zoals destijds in mijn kinderjaren werd ik ook nu weer verrast door het tedere tafereeltje op de foto, die ik kreeg. Bij de meeste van deze beeldengroepjes houdt Maria de baby, Jezus, vast en kijkt Jozef toe. Maar op deze foto, die ik vorige week kreeg, lag het kindje in de armen van Jozef en keek Maria toe. Ik was werkelijk heel erg verrast en bedacht hoe de maker van dit beeldengroepje de ingeving had gekregen om Jozef, Maria en hun kind op een hele andere manier weer te geven dan gebruikelijk.

Ik vind het getuigen van lef, wanneer iemand nét niet de gebaande wegen bewandelt en eigen invullingen probeert te vinden. Ik weet niet hoe dat voor u is, maar ik blijf graag op de gebaande wegen. Dat vind ik misschien comfortabeler? Ik heb niet zoveel lef. Maar ik heb wel bewondering voor mensen, die mij een andere blik geven op dingen, die soms zo vanzelfsprekend lijken.

Weet u wie ook lef hadden en zich buiten de gebaande wegen probeerden te begeven?
De herders.

Toen zij in de velden lagen en op hun dieren pasten, is er iets met die herders gebeurd. Ze leefden in een land, dat overheerst werd. Zij hadden niet zoveel in te brengen. En ineens, toen zij daar bijeen waren, is hen iets heel groots, iets magistraals overkomen. Alsof zij ineens overspoeld werden door een gevoel van hoop en verwachting. Alsof ze ineens vernieuwing beleefden. Zó groots en indrukwekkend, dat zij besloten op weg te gaan. En te gaan zoeken naar dat kind, waarvan ze hadden gehoord, dat het kind de redder zou zijn voor hen en hun hele volk.

En Lucas beschrijft dat in het Evangelie met majestueuze woorden, om de betovering en het bijna buitenaardse van deze ervaring aan ons te laten horen.

Ik lees u nu het stuk tekst van Lucas voor, dat vooraf gaat aan de Evangelietekst van vandaag:

‘Opeens stond er een engel van de Heer bij hen en de heerlijkheid van de Heer omstraalde hen. Zij schrokken hevig. Maar de engel zei: “Schrik niet, want ik heb een goede boodschap voor , een grote vreugde voor het hele volk” (En iets verder in deze passage) Plotseling was er bij de engel een heel leger uit de hemel; ze loofden God met de woorden: Glorie aan God in de hoogste hemel en op aarde; vrede onder de mensen in wie Hij een welgevallen heeft’. Tot zover Lucas.

En de herders lieten het er niet bij zitten. Toen zij het kind aanbeden hadden, dat in de voerbak lag, kwamen zij weer onder de mensen en vertelden de blijde boodschap. Dat er een kind geboren was, de Messias, die vrede op aarde zou brengen onder de mensen. Tegen de verdrukking in en de onderdrukking, gingen ze op weg, omdat ze er werkelijk in geloofden, dat er vrede zou komen. En zij waren de eerste, die deze boodschap onder de mensen brachten.

En daarin kunnen we ons ook spiegelen aan deze herders. In deze tijden waarin het moeilijk is om in vrede te blijven geloven, waarin vaak economische belangen voorop staan en zo ontzettend veel mensen op drift zijn, is het niet altijd gemakkelijk om te volharden in het geloof dat er ooit een betere wereld zal zijn, waar liefde, voedsel, veiligheid en vrede voor iedereen is.

In deze tijden is het niet altijd gemakkelijk om de eenzaamheid en somberheid van velen op te vangen; om steun te bieden waar nodig. Er zijn te weinig handen aan het bed, kinderen wonen ver weg van hun ouders. Gezinnen hebben het vaak moeilijk en soms vallen ze uit elkaar, omdat ze het helaas niet samen meer redden.

De moedeloosheid, die ons kan overvallen mag het echter niet winnen van geloven in een betere wereld. Met het verhaal van Lucas keren we terug naar de bron, naar het mysterie van ons geloof, naar de verwondering over wat ons gebeurt.

Met het verhaal van Lucas leren we om open te staan voor wat onze ogen aantreffen en wat onze harten beroert. En we leren niet meteen conclusies te trekken..... maar om ons te laten verrassen, eens een andere koers durven varen. Om te geloven, blijven geloven in een goede afloop

Het verhaal van Lucas gaat over herders, die op weg gingen, op zoek gingen.

Het had óók kunnen gaan over leerbewerkers, die als eersten gingen zoeken naar het kind in de kribbe. Of over herbergiers of over pottenbakkers .....

Maar het gáát over herders. Sommigen zeggen, dat de herders in dit verhaal representanten zijn van het Joods Volk.

Ik weet niet hoe het voor u is, maar ik moest bij het herlezen ervan denken aan de prachtige Psalm 23. (In de vertaling van Gerard Swüste):

‘De LEVENDE is voor mij een herder.

Niets kom ik tekort

In het groene gras laat Hij me liggen

Aan het water laat Hij me tot rust komen’

Gerard Swüste schrijft over deze psalm 23: ‘de LEVENDE is niet te beschrijven, maar als je het toch wilt proberen, helpt misschien het beeld van de herder: ik kom door deze herder niets tekort, er daalt rust op mij neer. Die rust is absoluut, dus ook als ik in het nauw zit’. Einde citaat.

Herders zijn onderdeel van een groep mannen en vrouwen, die zorg dragen voor de kudde. Ze kijken voortdurend om zich heen en zien wanneer een dier achterblijft. Ze zorgen, dat dit dier het letterlijk weer bij kan benen. Mee kan met de kudde. Als er gevaar dreigt van bijvoorbeeld wilde dieren, dan nemen zij het op voor de kudde en jagen de wilder dieren weg.

Wij zijn de herders.....

U en ik mogen herder voor elkaar zijn, mogen naar elkaar omzien, elkaar bemoedigen in zware tijden en met elkaar vreugdevolle momenten delen.

Wij zijn de herders.....

Wij kunnen elkaar blijven betrekken op onze zoektocht. In ons verlangen naar vrede in onszelf en in onze wereld.

En wij hier in onze geloofsgemeenschap van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand hebben verschrikkelijk veel geluk! Want het zal u niet ontgaan zijn: we bestaan dit jaar, 2023, honderd jaar!!!

Honderd jaar. Stel u toch eens voor: honderd jaar geleden begon een groep katholieke mensen onze geloofsgemeenschap in een woonhuis in de Haydnlaan en een paar jaar later stond deze kerk er al.

Hoeveel mensen hebben hier in al die jaren samen gevierd, gebeden, gehuild, getroost en gelachen. Feest gevierd en samen geleefd. Allemaal vanuit dezelfde traditie.

Ja, we hebben geluk, dat al die mensen vóór ons de basis hebben gebouwd, waarop wij vandaag de dag mogen samenkomen. En we gaan door! Zoals boven de ingang geschreven staat in witte letters: 'Houd de hoop levend'.

We mogen dit LUSTRUM het komend jaar, het hele jaar door, vieren. Elke maand zal er een moment zijn hiervoor. Te beginnen met een feestelijke nieuwjaarsborrel op donderdagavond 12 januari.

Laten we ook in 2023 naar elkaar omzien en ik wens u een heel fijn eeuwfeest toe en een Zelig Nieuwjaar.

Janine Noten